

ВИДЕНИЕТО НА БАРОНТ¹

17. Отправихме се на път и достигнахме преизподнята, ала не видяхме какво става вътре поради непрогледната тъмнина и гъстия дим. Ала ще ви разкажа онова, което видях с Божие позволение в онези охранявани от демони зандани. Видях там неизброимо множество люде; те бяха в извънредно тежко положение, вързани и оковани от демоните, вопиеха от болка и напомнях пчели, които се връщат се в кошерите си. Така демоните влачеа към преизподните мъки оплетените в греховете си души и им заповядваха да насядат в кръг върху оловни столове. Сега ще кажа и каква беше подредбата на злите и какви общности образуваха. Горделивците бяха държани с горделивци, развратниците – с развратници, клетвопрестъпниците – с клетвопрестъпници, убийците – с убийци, завистниците – със завистници, клеветниците – с клеветници, измамниците – с измамници; всички те стенеха, съгласно пояснението на свети Григорий в *Диалозите*: “Завързваха ги на снопи за изгаряне”, и т.н. Там имаше и безброй много клирици, нарушавали тук обета си и, подмамани, осквернили себе си с жени: те бяха измъчвани и надаваха силни вопли. Само че нищо не им помагаше, съгласно реченото от свети Григорий: “Няма смисъл да идва при Бога с молба онзи, който е пропуснал времето за подходящото покаяние.” Там бе седнал изтощен, облечен в посрамваща го одежда, сякаш е просяк, и епископ Вулфолеод², осъден за измама; там беше и епископ Дидо³, а разпознах и някои от моите родственици. Там бяха и глупавите девиси, които в света се хвалели с девствеността си, ала не сторвали никакво добро дело. Демоните ги държаха в плен, а те вопиеха горъчно. И още нещо видях там, което е за страданията на грешниците. На всички, които демоните държаха оковани във вериги, ала които бяха сторили нещо добро в света, около шестия час се предлагаше манна от рая, подобна на мъгла; тя се поднасяше пред носовете и устите им, което облекчаваше страданията им, а приносителите ѝ приличаха на левити, облечени в бели одежди. А другите, които не бяха сторили нищо добро в този свят, не получаваха нищо, те стенеха, закриваха очите си, биеха се по гърдите и викаха с висок глас: “Горко нам, нещастниците, които не сторихме нищо добро, докато можехме.”

¹ *Visio Baronti*, ed. W. Levison, MGH, Scr. rer. Merov., t. 5, p. 368-384.

² Епископ на Бурж, ум. 672 г.

³ Епископ на Поатие, ум. след 662 г.